

Vi nægter at være bange

■ Hvordan reagerer man, når terroren rammer den by, man lever i? Hvordan rejser man sig op og kommer videre? Avisen har mødt seks belgiere på den midlertidige mindeplads i Bruxelles. Her fortæller de om, hvordan de oplevede tirsdagens terrorangreb. En af dem har venner, der befandt i sig lufthavnen, da bomberne sprang. En anden kender en ung pige, der stadig er savnet. Fælles for dem alle er, at de ikke vil bøje sig for terroristerne

Navn: Mina Bari
Alder: 47 år

Hvor befandt du dig, da bomberne sprang?

- Jeg sad derhjemme og kunne se på Facebook, at der var et problem i lufthavnen. Først troede jeg, at det var problemer med nogle elektriske installationer, der var skyld i eksplosionerne.

Hvordan reagerede du, da det gik op for dig, at der var tale om terror?

- Jeg var i chok. Jeg har to børn og en niece. Det kunne have været os, der var med metroen eller i lufthavnen. Vi kunne lige så godt

have været døde nu.

Hvorfor er du her på mindepladsen?

- Det er det mindste, jeg kan gøre for dem, der er døde eller sårede, og deres pårørende. Jeg er ked af det, og jeg fordommer de mennesker, der kan finde på at gøre den slags.

Er det vigtigt for dig som muslim at tage afstand til det, der er sket?

- Ja. Muslimer gør ikke den slags. Alle rigtige muslimer er imod terror. Hvis man tror på Koranen, gør man ikke sådan noget. Det er forfærdeligt, det, der er sket.

Er du bange?

- Nej, og hvis man er det, må man ikke vise det. Terroristerne må ikke vinde. Det er ikke

” Jeg vil ikke ændre noget. I morges sendte jeg mine børn i skole, som jeg plejer at gøre. *La vie continue* (Livet fortsætter, red.). Det er vigtigt, at det gør det.

muligt at give dem sejren. Vi skal stå sammen om at være stærke.

Kommer angrebene til at ændre noget ved dit liv - vil du stadig tage metroen?

- Jeg vil ikke ændre noget. I morges sendte jeg mine børn i skole, som jeg plejer at gøre. *La vie continue* (Livet fortsætter, red.). Det er vigtigt, at det gør det.

Hvordan kommer Bruxelles som by og Belgien som land videre?

- Jeg håber, at hele verden går sammen om at bekæmpe terroristerne. Om at udslutte dem. Der skal komme en reaktion. Ikke kun fra Belgien, Frankrig og USA. Og så skal det være slut med de åbne grænser i Europa.

Navn: Jonelle Mpanyama
Alder: 20 år

Hvor var du under terrorangrebet?

- Jeg var på vej til at tage den metro, jeg altid tager, når jeg skal ud på universitet. Men så skrev min far, at jeg ikke måtte bruge metroerne. Jeg forstod ikke situationens alvor, så jeg skrev tilbage, at jeg bare ville finde noget andet offentlig transport. Det var først, da jeg tændte tv'et, at det gik op for mig, hvad der var sket.

Hvordan reagerede du?

- Jeg begyndte at græde. Uskyldige mennesker er døde. Unge mennesker er døde. Det kunne lige så godt have været mig eller min far. Min far skulle have været med metroen fra Maelbeek (som blev ramt under terrorangrebet, red.), men han nåede heldigvis ikke at komme med.

Hvorfor er du mødt op på mindepladsen?

- For at vise respekt for de døde. Og for min kusine. Hun var i lufthavnen, da det skete. Hun er okay, men vil ikke tale om det. En af mine venners kusine er stadig savnet. Hun var i metroen, og familien har ikke hørt fra hende. De venter bare. Jeg har ikke ord for det, men det er smukt at se, at så mange mennesker står sammen.

Er du bange?

- Nej. Hvorfor skulle jeg være det? Jeg vil leve videre. Universitetet har lukket i dag, men er jeg på vej på biblioteket for at studere. Livet skal gå videre.

Hvordan kommer borgerne i Bruxelles og resten af landet videre?

- Vi skal leve, som om det ikke er sket, men huske ofrene.

Navn: Cédric Verstraeten
Alder: 40 år

Hvor var du, da angrebene fandt sted?

- Jeg var på vej til arbejde og forstod ikke, hvad der var sket, før jeg kom frem. En kollega sagde til mig: "Hvor er jeg glad for at se, at du er i sikkerhed." Jeg forstod ikke, hvad hun mente, før jeg så det i nyhederne.

Hvordan reagerede du, da det gik op for dig, hvad der var sket?

- Jeg blev trist. Trist og skuffet. Trist, fordi det ikke giver nogen mening. Skuffet, fordi jeg undrer mig over, hvorfor vi som land har styrker i Syrien.

Så du håber, det her fører til en debat?

- Ja, jeg håber, vi får en debat om, hvorfor vi er til stede i andre lande - og om det er nødvendigt. Jeg håber ikke, det kommer til at betyde mere krig.

Er du bange?

- Nej, jeg er ikke bange. Men jeg er bange for, hvad politikerne kan finde på at bruge angrebene til. Vil de bruge dem til at involvere os i mere krig, uden vi debatterer hvorfor? Er det den rigtige løsning for os? Det mener jeg ikke.

Får angrebene betydning for den måde, du lever dit liv fremadrettet?

- (Tænkepause). Lige nu påvirker det, fordi det er svært at komme rundt i byen med offentlig transport, men jeg tror, at livet kommer til at gå videre. Det er vigtigt, at vi ikke nøjes med at sørge. Vi skal også gætte den måde, vi er til stede i andre lande.

Nogle af borgerne her i byen siger, at de forventede et angreb. Gjorde du også det?

- Ja, det er en logisk konsekvens af den internationale politik, vi fører. Selv politikerne har sagt, at de forventede et angreb. Det er ikke nogen overraskelse, at det er sket, kun hvor og hvornår det skete.

Navn: Agnes Jacquemin
Alder: 65 år

Hvor var du, da terrorangrebet fandt sted?

- Jeg var derhjemme og hørte om det i radioen. Jeg har en veninde, som skulle flyve til Japan den dag, så jeg blev bekymret. Heldigvis nåede hun at høre om angrebet, inden hun var på vej til lufthavnen. Jeg fulgte kun med i radioen. Jeg havde ikke lyst til at se, hvordan det så ud i fjernsynet.

Hvordan reagerede du, da det gik op for dig, hvad der var sket?

- På samme måde som da Paris blev angrebet. Det er sorgeligt. Nu er det bare kommet endnu tættere på os. Det får mig til at føle ... ikke had, men tristhed.

Er du bange?

- Nej, det er slet ikke i mine tanker at være bange. Jeg havde selvfølgelig været bange, hvis jeg havde været lige ved metrostationen. Jeg tager den linje tit.

- Vi er nødt til at stå samlet om det her. De (terroristerne, red.) prøver at få os til at tro, at det skal ende i én stor krig, men det kan de godt glemme.

Får angrebet i Bruxelles nogen indflydelse på den måde, du lever dit liv?

- Nej. Det er selvfølgelig i mine tanker, at det er sket, men det kommer ikke til at ændre den måde, jeg lever på. Vi skal blive ved med at tage metroen, bussen og flyet. Vi skal måske bare være mere opmærksomme.

Hvordan kommer I videre som nation?

- Vi gør som franskmændene og amerikanerne gjorde: Vi fortsætter med at leve livet. Vi har *résistance* (styrke og modstandskraft, red.), og så skal vi huske på, at terrorangreb ikke er noget nyt. Det er sket mange gange før. Også i 1980'erne og 1990'erne. Vi er nødt til at vide, at det kan ske, og være beredt på det. Ligesom når et jordskælv rammer.

Navn: Manik Paul
Alder: 61 år

Hvor befandt du dig under terrorangrebet?

- Hjemme. Cirka seks kilometer fra metrostationen, hvor bomberne sprang. Min datter var på vej til sit arbejde i Europa-Kommisjonen, da hun fik en sms om en ulykke. Jeg ringede straks til alle mine venner.

Hvad tænker du om angrebet?

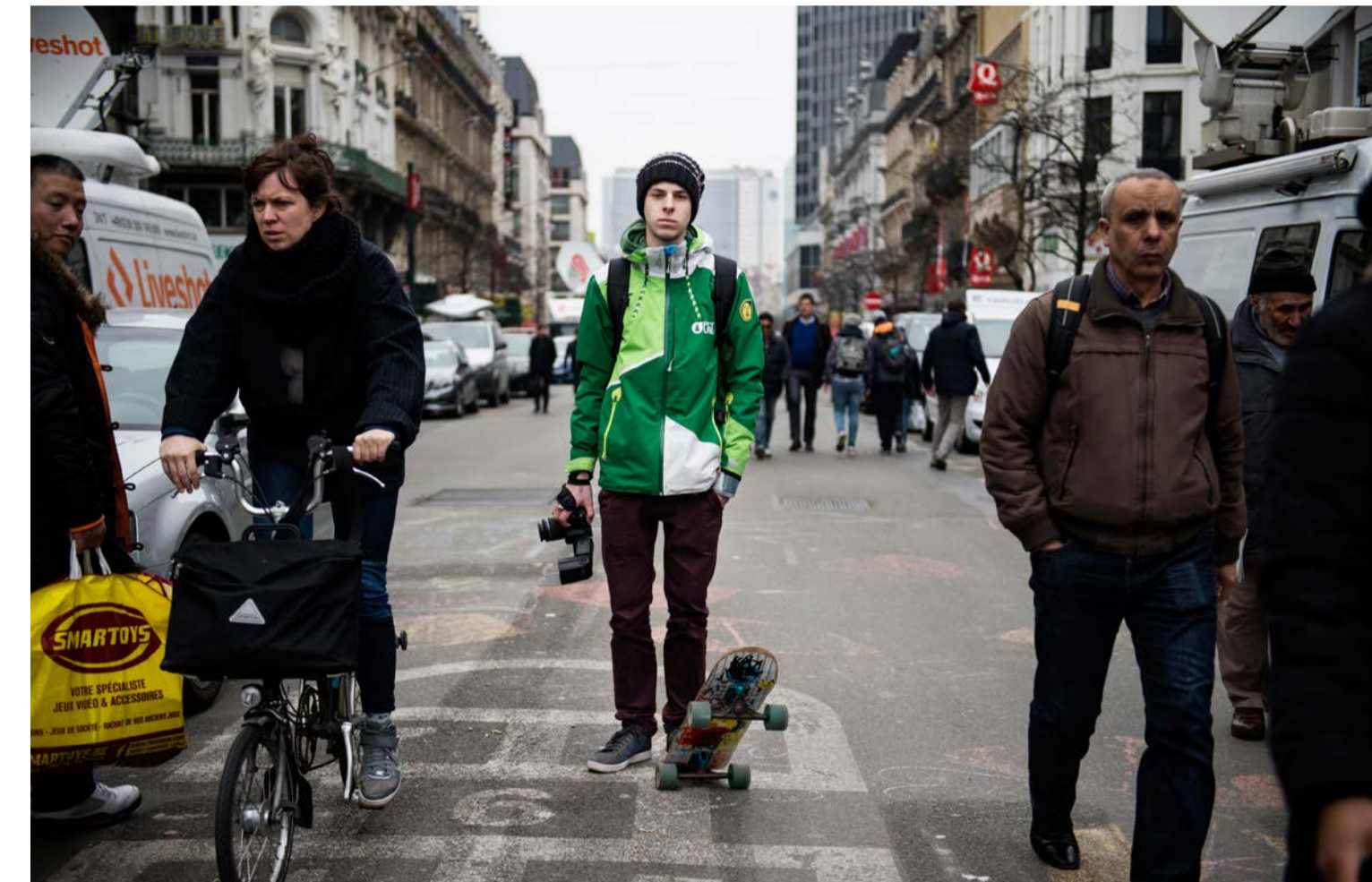
- At det var uundgåeligt. Jeg forventede, at det ville ske, fordi Belgien er en yngleplads for terrorister. Efter angrebene i Paris vidste vi, at der kunne ske noget lignende her.

Hvordan har du det lige nu?

- Det gør ondt. Det skærer i hjertet, at mennesker skal dø på den måde. Hvorfor? Det giver ingen mening.

Er du bange?

- Nej, hvis vi er bange, har terroristerne vundet. Personligt er jeg meget bekymret for, hvordan vi skal håndtere situationen i læng-

Navn: Nathan Dupon
Alder: 16 år

Hvor var du, da bomberne sprang?

- Jeg havde time sammen med resten af min klasse på den skole, jeg går på i Antwerpen. Normalt må vi ikke have vores mobiltelefoner fremme, men det fik vi lov til, så vi kunne ringe til vores venner og familie.

Hvordan reagerede du?

- Med frygt. Flere af mine venner skulle flyve på studietur til Rom fra lufthavnen i Bruxelles den dag. I starten kunne jeg ikke få kontakt til dem. Det gjorde mig bange.

- Jeg fandt ud af, at nogle af mine venner var kommet af sted med et fly en time inden angrebet. De andre stod i terminalen, da bomberne eksploderede. Dem, der var tættest på, var 30-50 meter væk. Loftet i lufthavnen faldt ned i hovedet på dem. De kom på hospitalet, men er sluppet med hovedpine og sår.

Hvorfor er du her på mindepladsen?

- Mine venner, som nåede at komme med flyet til Rom, skrev og spurgte, om jeg kunne tage ind til byen og tage billeder og sende dem til dem. De ville gerne vide, hvordan det så ud i Bruxelles lige nu.

- De kunne selvfølgelig også bare komme

” Jeg er lidt bange, men mine venner siger, at jeg ikke skal sige, at jeg er bange. Hvis jeg siger det til andre, tager de det måske til sig. Så bliver de også bange.

tilbage fra studieturen, men det vil bare være en sejr for terroristerne. Så mine venner og resten af deres klasse har besluttet sig for at blive i Rom og få det bedste ud af turen.

Kommer angrebene til at betyde noget for den måde, du lever dit liv på?

- Nej, jeg prøver at lade være med at frygte og ikke være bange. Det er det, som terroristerne forsøger at sætte i os.

Du siger, at du prøver at lade være med at være bange. Er du bange?

- Terroren er lige pludselig kommet meget tæt på. Jeg er lidt bange, men mine venner siger, at jeg ikke skal sige, at jeg er bange. Hvis jeg siger det til andre, tager de det måske til sig.

den. Hvordan stopper vi angreb som det her? Kan vi overhovedet det?

Hvad tror du?

- Det handler om to ting. For det første skal man stoppe de mellemstlige kræfter, der finansierer terroristerne. For det andet skal vi have stoppet den ideologiske hjernevaskning, som får mennesker til at begå terror.

Får angrebet her i Bruxelles betydning for din måde at leve på?

- Nej, livet går videre. Det kan ikke stoppes. Heller ikke af sådan et angreb. Bruxelles er en international og dynamisk by. Den er ikke til at stoppe.

Hvordan kommer I videre som borgere og nation?

- Regeringen skal tage initiativ. Der skal handles. Lovgivningen i Belgien er ikke streng nok. Og så skal indsatsen mod terror styrkes. Politiet, militæret og efterretningstjenesten skal være mere proaktive. Alle vidste, at angrebet kunne ske. Alligevel var sikkerheden i lufthavnen ikke god nok.

Så bliver de også bange. Vi skal prøve at undgå at sprede frygten.

Hvordan kommer Bruxelles og resten af Belgien videre efter angrebene?

- Vi skal begynde fra nul. Alle de ting, som vi har gjort, har ikke virket. Efter angrebene i Paris blev alt lukket ned og kontrolleret. Nogle uger senere stoppede det. Og så kom angrebet. Det nytter ikke noget, at vi kun gør en indsats *efter* et angreb. Jeg kender selvfølgelig ikke til alt det arbejde, som politiet og efterretningstjenesten laver, men der skal gøres noget mere nu.

Avisens udsendte i Bruxelles
Af Andreas Leer Scharnberg, andls@fynskemedier.dk
Foto: Louise Koustrup, loukro@fynskemedier.dk